

## Naum - Comentarii Jean Koechlin

Naum pare să fi fost, asemeni lui Iona, originar tot din Galileea, câtă vreme și Elcoș și Gat-Hefer (2 Împărați 14.25) se găsesc amândouă acolo. Iată o dovadă că iudeii nu cunoșteau propriile Scripturi, de vreme ce afirmă că din Galileea nu se ridicase niciun profet (Ioan 7.52). Un alt punct comun cu Iona îl constituie faptul că și această profeție este cu privire la Ninive. „Cetatea cea mare”, odioasă crăpată pentru că se pocăise, s-a reîntors la răutatea ei. Lucrarea pe care Dumnezeu o făcuse în inima părinților nu s-a reînnoit în cea a copiilor. Și acum, după mai bine de un secol de răbdare (în loc de patruzeci de zile), acest Dumnezeu încet la mânie (v. 3; Iona 4.2) își confirmă judecata irevocabilă. Ce contrast între modul în care Domnul, Același Dumnezeu, Se descoperă vrăjmașilor Săi (v. 2...) și cel în care Se descoperă celor care se încred în El (v. 7)! Fiecare dintre aceștia din urmă este cunoscut personal de El. Iubit cititor, faci și tu parte dintre ei? (2 Timotei 2.19). Citând versetul 15 (vezi și Isaia 52.7), Romani 10.15 îl aplică la vestea bună prin excelență, la evanghelia harului. Noi, cei care astăzi ne putem deplasa cu atâta ușurință dintr-un loc în altul, avem oare pe inimă să răspândim adevărul? să anunțăm mântuirea și pacea? Să ne gândim cum Isus a făcut pe jos o lungă și obositoare călătorie, pentru a o întâlni pe samariteancă la fântâna din Sihar (Ioan 4).

Ninive, capitala împărăției Asiriei, pare să fi fost întemeiată de Nimrod („Răzvrătit”) la scurt timp după potop (Geneza 10.8-12). Însuflețită de același spirit ca și acest „vânător puternic înaintea Domnului”, ea își găsea plăcerea în a vâna națiunile ca pe o pradă (v. 11-13). Cartea lui Dumnezeu, care a consemnat orgoliul ei început („ziua în care a existat”; v. 8), ne face acum să asistăm la subitul ei sfârșit. Ninive este pusă în gardă, într-un mod ironic, să se apere de Înșuși „Cel care sfărâmă în bucăți” (v. 1). Însă, „dacă nu păzește Domnul cetatea, în zadar veghează cel care o păzește” (Psalmul 127.1). Se spune că, în timpul asediului, fluviul Tigru, ale cărui ape până atunci ar fi izolat și ar fi protejat cetatea, se umflă printr-o creștere bruscă (v. 6, 8) și ia o parte din întărituri. Prin această spărtură pătrund ostașii neiertători pe care îi vedem invadând străzile și casele pentru a uide și a jefui (v. 3, 4, 8-10). „Nu se va mai auzi glasul solilor tăi”, conchide versetul 13. Să ne amintim de acel Rab-Șache, obraznicul purtător de cuvânt al împăratului Asiriei înaintea lui Ezechia (2 Împărați 18.19...). Amenințările lui nu se împlinesc niciodată. Așa va trece mereu lumea cu gloria ei, cu aroganța ei, cu disprețul și cu blasfemiile ei.

În vreme ce istoria oamenilor se complăce în a descrie grandimea asiriană și rămâne aproape mută în ceea ce privește prăbușirea ei, Cuvântul lui Dumnezeu consacră o carte întreagă acestei zile fatale. Repetăm aceasta, Biblia nu este un manual de istorie. Evenimentele nu sunt raportate decât din punctul de vedere al relației lor cu Israel și sub aspectul lor moral. Pentru istorici, Ninive slăbește și cade sub loviturile unei coaliții a vasalilor ei. Pentru Dumnezeu, nenorocirea s-a abătut asupra ei deoarece era o cetate a sângelui, „plină de minciună”, de violență și de jaf (v. 1). Culegând ceea ce a semănat, ea va cunoaște aceeași soartă pe care o avusese Teba cu o jumătate de secol înainte (v. 8-10). „Cine o va plânge?” (v. 7). Așa este în lumea aceasta egoistă: cei care nu sunt loviți în mod direct se obișnuiesc ușor cu dezastrul celorlalți. „Unde să-ți cauți mângâietori?”, adaugă Naum, al cărui nume înseamnă tocmai mângâietor. Cel credincios este însă mângâiat prin profeție, învățând că, în ciuda aparențelor, Dumnezeu va menține mâna ridicată peste toate evenimentele din lume. El va face să lucreze toate lucrurile spre gloria Lui și spre binele celor care-L iubesc (Romani 8.28).